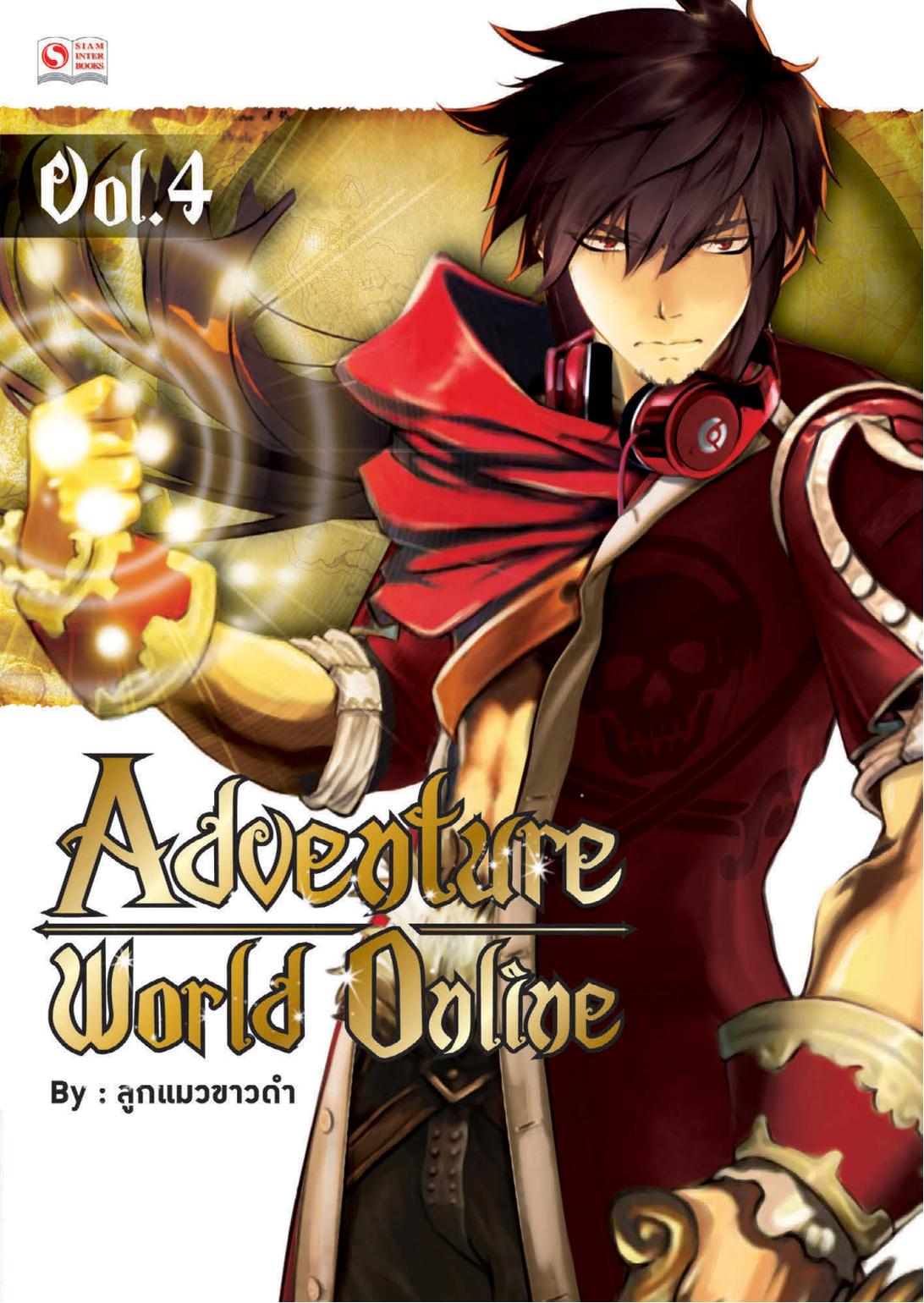

Vol.4

Adventure World Online

By : ลุกแมวขาวดำ

Adventure World Online

Vol. 4

การอ่าน คือ การบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเรา **SIAM INTER** ได้ที่...

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com **facebook** www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
ลูกแมวขาวดำ.

Adventure World Online Vol. 4. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.

320 หน้า.

1.นวนิยายแฟนตาซี. I.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-02-0305-5

ชื่อหนังสือ : Adventure World Online Vol. 4

ผู้เขียน : ลูกแมวขาวดำ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : กุมภาพันธ์ 2555

จำนวน : 320 หน้า

ราคา : 200 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม้ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้ขออนุญาต ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์
คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ค
บรรณาธิการบริหาร
บรรณาธิการต้นฉบับ
เลขานุการกองบรรณาธิการ
ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสิ่งพิมพ์
หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม
กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก-ภาพปก
จัดรูปเล่ม
หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร
พิสูจน์อักษร
ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์
ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์
ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ
ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า
ฝ่ายการผลิต
แยกสี
พิมพ์ที่
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์
ระวี ไชยทอง, สมชาย กุศลนวมมติ, สฤณีกุล แจ่มสมบูรณ์, วิฑูรย์ นิรันดร์, อัญชลี ชีระสินธุ์, วิรัตน์ ทิมทุสิตกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นवलพร สิทธิธนาภิธาน, กุชณาภรณ์ เกษนธิการุณ
เอกระพีร์ สุขกุลพิพัฒน์
สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข
ศรัทธวรรณ บุญประเสริฐ
ปฏิญญา ชูศักดิ์
อรุณพร พานบุตร
นพกานต์ วงษ์คล้าย
เมญจภัทร บุญเกษรัตน์
ประพัทธ์ รัตนเสรี, ศศิวิมล บุญสุภา, ภคิน พันธอำพล, กุชณา กุชร์แสงศรี,
นิลยา บุญช่วยชูสกุล, ชนม์นิลศา จุลจินดา, ธุาปภัทร์ ศรีนิยมธีรัฐ
SUGAR NOPA
กุชณา กุชร์แสงศรี
สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข
พรทิพย์ พงษ์จำปา
Palaka
ดวงตา เทียมศักดิ์
ณชนันท์ วิบูลย์ศิริวงศ์
กิตติวัฒน์ นิรันดร์
ซูชัย ศิระจินดา
ปฏิวัติ มัชฌาประเท, ยุวศรี ทิริบุญ
S.S.Film Process
บริษัท กิเลนการพิมพ์ จำกัด
บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39
ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร: 0-2693-0904

คำนำสำนักพิมพ์

1

แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ เล่าเรื่องของ ‘ซาง’ สาวหล่อที่สุดแสนจะ
เปื้อนหนายกับการถูกตามตื้อให้ไปเป็นนายแบบ เธอได้หนีแมวมองจนไปพบกับเกม
แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ จึงได้ลองตัดสินใจเล่นดูเพื่อฆ่าเวลา

ซาง หรือซางหลง ได้รับโชปริศนามาใบหนึ่ง ซึ่งภายหลังได้กลายเป็นสัตว์
เลี้ยงดูใจและร่วมออกผจญภัยไปในโลกกว้าง เธอค้นพบภารกิจที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ได้ด้วยควมบังเอิญ และต้องฝ่าฟันกับดักต่างๆ เพื่อหาทางมีชีวิตรอด โดยที่ไม่รู้
เลยว่า จุดหมายข้างหน้ามีความลับบางอย่างให้ซางหลงได้โชปริศนาและคลี่คลาย
ท่าเธอจะทำสำเร็จหรือไม่ คำตอบอยู่ในเล่มนี้แล้ว

2

หากนับย้อนกลับไปในปีที่มอนสเตอร์โซลออนไลน์ นิยายบนเว็บเด็กดี
ดอทคอม (ซึ่งขณะนั้นยังไม่ได้ตีพิมพ์) ขึ้นไปคว้าอันดับหนึ่งของหมวดแฟนตาซีได้
สำเร็จ ขณะนั้นยังมีนิยายติดท็อป 10 อีกเรื่อง ที่มีความสนุกสนานและพลัดพลิน
ในอีกลีลา ก็คือแอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์นี่เอง

เรื่องนี้มีตัวเอกเป็นผู้หญิงที่เป็นคนดำเนินเรื่อง แต่ความที่เธอเป็นสาว
อกไขดาว หล่อ สวย หัว และเท่ บางครั้งก็ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าเป็นผู้ชายและ
สร้างปัญหาให้ตัวเองไม่น้อย นี่เป็นจุดเด่นที่ทำให้นิยายเรื่องนี้แตกต่างจากเรื่อง
อื่นๆ

ซึ่งซางหลงเองก็เป็นนักผจญภัย เพชฌิมโชค และนักบู๊ตัวยง โดยปกติแล้ว
เราจะได้เห็นตัวเอกผู้หญิงในนิยายแฟนตาซีทั่วไปมักจะไม่มี (เพราะบู๊ไม่เป็น) แต่
เรื่องนี้ซางหลงสาวหัว (ช่อนหวาน) ของเราก็อู้กันสนั่นลั่นกระดากเลยทีเดียว

3

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องราวไหลลื่น น่าติดตาม ชวนอ่านแบบต่อเนื่อง และมีความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ไม่ซ้ำใคร เป็นประเภทที่สนุกไปอีกแบบ อ่านแล้วรู้สึกมีความสุข ไม่เครียด หัวใจพองโต เพราะมีทั้งมิตรภาพของผองเพื่อนและรักโรแมนติกก็ถูกติดตามประสาวยรุ่นให้ได้ลุ้นว่าจะลงเอยกันอย่างไร

ซึ่งเรื่องนี้ถึงแม้จะไม่สลับซับซ้อนและหักมุมเท่ามอนสเตอร์โซลา นิยายแฟนตาซีชิ้นหนึ่งที่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์รับประกันความมันส์ขั้นสุดยอด

หรืออาจไม่เวอร์ อลังการงานสร้าง ถล่มเมืองราบในพริบตาเดียวแบบแฟนเจียฯ และอาจไม่เด็กแนว บ้าหลุดโลก ชำห้องแข็ง ฮาลั่นป่าเท่าอีโวลูชั่นฯ

แต่ต้องยอมรับว่า แอดเวนเจอร์เวิลด์ ออนไลน์ ก็มีเสน่ห์ในแบบฉบับของตัวเอง (มากเสียด้วย)

รับประกันเลยว่าทุกคนที่เข้ามาอ่านเรื่องนี้ต้องยิ้มมากแน่ๆ

บรรณาธิการ

กำเนิดพี่เขย

หน้าหนาวมาเยือนแล้ว ไม่รู้ว่าคุณผู้อ่านมีใครได้ใส่เสื้อกันหนาวกันบ้างแล้ว ลูกแมวขาวดำเองยังไม่มีโอกาสได้ใส่เท่าไร เพราะแม้อากาศจะเย็นเมื่ออยู่ในที่ร่ม แต่พอออกกลางแจ้ง แดดก็ยังจัดอยู่ดี ช่วงนี้ลูกแมวขาวดำได้มีโอกาสใกล้ชิดกับหลานชาย คนที่เคยไปช่วยเลี้ยงตอนเพิ่งหัดคลาน (ใครติดตามอ่านในเว็บเด็กดีคงจะรู้) ช่วงหลังจากที่เขาเดินเก่ง หลานชายก็ติดแม่แจ ใครชวนไปไหนก็ไม่ไป ขนาดลูกแมวขาวดำเขายังไม่ยอมเข้าหาเลย แต่หลังๆ มาที่ลูกแมวขาวดำออกอาการงอนนิดหน่อย เพราะอยู่ดี ๆ เจ้าหลานชายตัวดีก็ติดแจ ขอให้ได้เห็นหน้าลูกแมวขาวดำสักครั้ง จะตามติดไปไหนไปด้วย เคยถึงขนาดไม่ยอมเข้าห้องน้ำ แม้ว่าจะปวดฉี่เอาจากๆ เพราะกลัวว่าลูกแมวขาวดำจะหนีกลับบ้าน ไม่ยอมอยู่เล่นด้วยอีก

เหตุการณ์ล่าสุดคงเป็นขอตามไปห้องสมุดใกล้ๆ กับสำนักงานเขตด้วย ลูกแมวขาวดำบ้านจักรยานไปเพราะห้องสมุดไม่ได้ไกลมาก หลานชายเห็นก็วิ่งเข้ามาหาแล้วถามว่า “ยายจำไปไหน” ลูกแมวขาวดำก็ตอบว่าไปห้องสมุด หลานชายรีบรี้อเข้ามาเกาะจักรยานแล้วบอกว่า “หนูอยากไปด้วย” แต่ไม่ต้องรอให้อนุญาต เพราะเจ้าตัวป็นขึ้นมาส่อนท้ายเป็นที่เรียบร้อย พอแม่ดูก็ร้อง บอกให้ไปล้างมือล้างเท้าก่อน (เพราะเบื่อนซี้ดินเต็มไปหมด) ก็ไม่ยอม ขนาดลูกแมวขาวดำลงจากรถเขาก็ยังไม่ยอมลง เพราะกลัวว่าลงแล้วลูกแมวขาวดำจะหนีไปคนเดียว พอกลับมาที่ชวนขึ้นบ้านอีก ถ้าไม่ตามขึ้นไปหลานชายก็จะเป็นฝ่ายตามลูกแมวขาวดำมาแทน แต่ถ้าห้ามไม่ให้ตามมาก็จะร้องไห้ โวยวายเสียงดังลั่นจนกว่าจะมีใครยอมตามใจ

ลูกแมวขาวดำคิดว่าหลานคงเหงา เพราะแถวบ้านมีแต่เด็กโตต้องไปโรงเรียน ไม่มีเพื่อนเล่นด้วย แต่ถ้าหากเขาเข้าโรงเรียนแล้ว ก็คงจะติดเพื่อนจนไม่ยอมสนใจลูกแมวขาวดำอีกก็ได้นะ

พูดถึงเรื่องเอาแต่ใจแล้ว เด็กๆ ทำก็ดูน่ารักดี แม้ว่าบางครั้งจะทำให้เรา รู้สึกรำคาญใจอยู่บ้างก็ตาม แต่พอนึกถึงคนที่โตๆ แล้วเอาแต่ใจเล็กน้อยก็ดูน่ารักดี มากไปหลายๆ คนก็บอกว่าเป็นเด็ก (เอ่อ...เปล่าพูดเองนะ) มนุษย์ทุกคนย่อมต้องการ การเอาใจใส่ หากเป็นแต่ฝ่ายรับ โดยไม่คิดเอาใจใส่คนที่ใส่ใจเราบ้าง ก็อาจทำให้ เขาน้อยใจได้และหากนานวันเข้า เขาก็อาจตีจากเราไป ไม่มาดูแลเอาใจใส่กันอีก แก้วน้ำที่ว่างเปล่าย่อมไม่อาจเต็มเต็มแก้วอีกใบที่ว่างเปล่าได้ การเอาใจใส่ไม่ใช่ อะไรที่ใหญ่โตแล้วฟูมเฟ้อเลยแม้แต่น้อย แค่คนเราก็ก้มละเลยไม่ให้ความสำคัญ กับมัน ทั้งที่ตนเองต้องการถูกเติมเต็มจากคนที่เรารัก แต่กลับลืมที่จะเติมเต็มให้ คนที่รักเราบ้าง หากเป็นเด็กๆ ถูกละเลยคนก็จะมองว่าเป็นเด็กมีปัญหา ขาดความรักความอบอุ่น พอเริ่มโตก็จะออกไปหาสิ่งที่ขาดไปนอกบ้าน ครอบครัวยิ่งดูเหมือน จะห่างไกลคำว่าครอบครัวออกไปมากขึ้น พอนึกได้ พอดคิดที่จะใส่ใจกับมัน บางที เราอาจพบว่ามันสายไปเสียแล้ว...

ยี่งหน้าหนาวแบบนี้หลายคนคงอยากได้รับการเติมเต็มความอบอุ่น (แม้ บอกราก็ไปซื้อเสื้อกันหนาวมาใส่เซ) แอมยังเพิ่งผ่านช่วงมหาอุทกภัยมา หลาย ครอบครัวคงหันหน้าเข้าหากัน เข้าอกเข้าใจกัน และเอาใจใส่กันมากขึ้น นอกจาก อบอุ่นแล้วหัวใจของทุกคนก็คงอบอุ่นขึ้นด้วยนะๆ

ปล. สวัสดิ์ปีใหม่ด้วยนะคะ

ลูกแมวขาวดำ

สารบัญ

บทที่ 88 :	ความโศกเศร้าในความโศกเศร้า	11
บทที่ 89 :	พี่เลี้ยงเด็ก	19
บทที่ 90 :	พิศโฉม	28
บทที่ 91 :	Sniper	36
บทที่ 92 :	การเดินทางของเด็กน้อย	44
บทที่ 93 :	บาบูน กับ ชีคพรีต	52
บทที่ 94 :	หิ่ง	60
บทที่ 95 :	หมอลอเวตา	68
บทที่ 96 :	ภารกิจตามหาโลมมนุษย์	76
บทที่ 97 :	ป่วนเมืองหลวงซาน	84
บทที่ 98 :	ข่มขู่หรือถูกข่มขู่	92
บทที่ 99 :	ยามืดแปลงร่างตั้งใจตึก	100
บทที่ 100 :	ชื่อเสียง	108
บทที่ 101 :	กลับคืนร่างเดิม	116
บทที่ 102 :	หลุม	124
บทที่ 103 :	โลแกนซ์	132
บทที่ 104 :	สัตว์เลี้ยงของชีคพรีต	140
บทที่ 105 :	แพนที	148
บทที่ 106 :	พันธสัญญา	156

บทที่ 107 :	แฟนที่อื่นที่ 2	164
บทที่ 108 :	สัญลักษณ์หัวทงเมป้า	172
บทที่ 109 :	การต่อสู้อันแสนดุเดือด	180
บทที่ 110 :	ภารกิจที่คาดไม่ถึง	188
บทที่ 111 :	น้ำตาลูกผู้ชาย	196
บทที่ 112 :	นักอ่านแฟนที่เวทมนตร์	204
บทที่ 113 :	เวทมนตร์และอักษรโบราณ	213
บทที่ 114 :	วิหารใต้ดิน	221
บทที่ 115 :	คำแรกของหุสึ	229
บทที่ 116 :	ทักษะลับอ่านแฟนที่เวทมนตร์	237
บทที่ 117 :	บิชอบยตันแคน	245
บทที่ 118 :	เกาะภูเขาไฟ	254
บทที่ 119 :	ทางเข้าหฤโหด	263
บทที่ 120 :	แขกที่ไม่ได้รับเชิญ	271
บทที่ 121 :	คาทางไปต่อ	280
บทที่ 122 :	สวรรค์ของโอพว่น	288
บทที่ 123 :	ด่านสุดท้าย	296
ตอนพิเศษ :	ช่างหลงกับวันตัดสินตำแหน่งวอมนรธา	304

บทที่ 88 : ความโศคร้ายในความโศคร้าย

ฟีด มอออออ!

เสียงพ่นลมหายใจ และเสียงร้องของสัตว์อสูรกระทั่งถึกระดับ 30 ทำเอาทุกคนขนลุกชู่ แกรมพวกมันยังมีกันเป็นร้อยๆ ตัว แต่ละตัวใช้ขาหน้าตะกุกพื้นเตรียมวิ่งเข้าใส่พวกเขาแล้วด้วย

“วิ่งงงง!” ถังขยะเปียกปิดฝาร้องบอกเสียงดังลั่น เมื่อเห็นสัตว์อสูรกระทั่งถึถึ ตัวที่ดูเหมือนจะเป็นจำฝูง วิ่งนำลูกฝูงของมันเข้าไปกลุ่มของซางหลง ซึ่งยืนกระจุกกันอยู่ตรงกลาง ทุกคนต่างวิ่งหนีกันไปคนละทิศทาง ทำให้สัตว์อสูรกระทั่งถึถึแตกกลุ่มวิ่งตามแต่ละคนไป แต่คนที่ถูกตามมากที่สุดก็คงหนีไม่พ้นดราโก้ เพราะเขาดันสวมชุดเกราะสีแดงทั้งตัว กับเจ้าหางไฟที่มีร่างกายสีแดงราวกับเปลวเพลิง

“โวย ทำไมมันวิ่งตามฉันมากกว่าคนอื่นๆ อะ!” ดราโก้ร้องลั่น เมื่อหันไปเห็นว่าม็อสต์อสูรกระทั่งถึถึตามหลังเขามากกว่าคนอื่นๆ ถึงสองเท่า

“กรี๊ดดด! ช่วยด้วย ดอกท้อวิ่งเร็วๆ แบบพวกพี่ไม่ได้นะ” ดอกท้อร้องเสียงหลง เมื่อเหล่ากระทั่งวิ่งไล่กวตมาจะถึงตัวเธออยู่มรรอ แกรมเสื้อผ้าของเธอก็เป็นสีแดงด้วยเหมือนกัน

“ดอกท้อ!” ซิคฟรีดรีบวิ่งเข้าไปช่วยน้องสาวที่ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แม้แต่จะร้ายเวทต่างๆ สกัดฝูงกระทิงเอาไว้ก็ตาม

“ชุดเธอน่ะดอกท้อ ทำให้สัตว์อสูรเพศผู้อ่อนแอลงได้ไม่ใช่หรือไง!” ดราก์โกตะโกนเสียงดั่งลั่น เพื่อเตือนความจำให้เด็กสาว

“ได้เน้มนักก็ได้ค่ะ แต่น้องไม่มีจังหวะจะใช้มนี่นา กรีดดด มันจะชีวิตน้องแล้วนะ ช่วยด้วยย!” ดอกท้อร้องลั่น เมื่อกระทิงถึกตัวที่อยู่หน้าสุดของกลุ่มก้มหัวลงต่ำ เตรียมจะชีวิตเธอ

“ทางไฟบินขึ้นไปสิ จะมาวิ่งกับฉันทำไม!” ดราก์โกส่ายหัวกับความฉลาดน้อยของทางไฟที่ดันแหกปากร้องเสียงหลงพร้อมทั้งวิ่งตามเขามาไม่ห่าง มันทำท่านึกได้เมื่อถูกเตือนสติ ก่อนจะกระพือปีกไฟบินขึ้นไปบนท้องฟ้า ท่าทางโล่งใจราวกับได้ยกภูเขาออกจากอก

“เชื่อเขาไหมละนั่น...” โอเลี้ยงพูดด้วยความรู้สึกอึ้ง

“กลุ่มเราจะมีใครเต็มสักคนไหมนะ!” ถึงขยะเปียกๆ ที่วิ่งอยู่ข้างๆ โอเลี้ยงส่ายหัว

“ถ้าจะมีใครในกลุ่มเราที่ไม่เต็มที่สุดก็เอ็งนั่นแหละ...” โอเลี้ยงส่ายหัวพูดเบาๆ กับตนเอง เพราะไม่อยากให้เพื่อนรักได้ยิน

วาเลนไทน์กับเอเดนที่มีความว่องไวเป็นเลิศ เพราะเป็นนินจาด้วยกันทั้งคู่ สามารถวิ่งไปถึงต้นไม้ใหญ่ได้โดยไม่มีรอยขีดข่วน ส่วนซางหลงและบริวารของเธอก็ตั้งหลักสู้กับเหล่ากระทิงถึกได้อย่างสบายๆ เพราะเดวีจิงกับฮิสะจิงไม่กลับคืนเป็นวิญญาณหมดทั้งร่าง

“ซิคเราต้องตั้งหลักสู้บ้างนะ ไม่งั้นได้วิ่งกันเหนื่อยแน่!” ดราก์โกตะโกนบอกซิคฟรีดที่เข้าไปช่วยดอกท้อ

“อืม ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน!” ซิคฟรีดตอบกลับมา

“ดีละ! ทางไฟฟันไฟสกัดกระทิงที่วิ่งตามพวกเรามาที!” ดราก์โกร้องบอกทางไฟที่บินคุมเชิงอยู่บนท้องฟ้า ซึ่งมันก็รีบสนองตอบความต้องการของเจ้านาย ด้วยการฟันไฟกราดเป็นทางยาวขวางกลุ่มกระทิงที่วิ่งตาม

เจ้านายของมันมาทันที

“เนื้อกระทิงย่างก็ไม่เลวนะ!” ถังชยะเปียกปิดฝากล่าวขึ้น เมื่อเดินเข้ามาสมทบกับตราไก่ และซิคฟรีดแล้ว

“ลุยกันเถอะ!” ซิคฟรีดว่า แล้วหันไปมองกระทิงตัวแรกที่กำลังวิ่งผ่านช่องเล็กๆ ซึ่งไม่มีไฟลุกไหม้เข้ามา

“อือ!” ทุกคนตอบรับ แล้วหันไปเผชิญหน้ากับกระทิงถึกอย่างไม่หวั่นเกรง เพราะมีหางไฟคอยคุมเชิงอยู่บนท้องฟ้าให้

เสียงฝีเท้าของกระทิงถึกนับร้อยๆ ตัวดังสนั่น ประกอบกับเสียงของการต่อสู้อย่างดุเดือดจนพื้นสะเทือน ทำให้ผู้เล่นที่อยู่รอบนอกทุ่งแห่งนั้น ซึ่งมีลักษณะเป็นแอ่ง ชะเง้อมองด้วยความตกใจ บางคนถึงกับวิ่งหนีจนตาเลือนหายไป เพราะนึกว่าพวกกระทิงมันคลุ้มคลั่งไล่ขวิดผู้เล่นมั่วซั่วกันอีกแล้ว

“ใครวะมันกล้าไปกระตุกหมวดกระทิง งานนี้ตายศพไม่สวยแหงๆ” ผู้เล่นคนหนึ่งที่ยืนตีลัตว้อสุร อยู่ใกล้ๆ กับทุ่งกระทิงกล่าวขึ้นด้วยความรู้สึกสยองขวัญ

“จะใครก็ช่างมันเถอะ แต่พวกเรารีบออกไปจากบริเวณนี้ดีกว่า คราวที่แล้วก็วิ่งหนีตาเลือนกันมารอบนี้แล้วนะ เพราะดันมีไอ้บ้าหน้าไหนไม่รู้ไปแห่กระทิงพวกนั้นจนคลั่ง แล้ววิ่งออกมาจากทุ่งไล่ขวิดผู้เล่นมั่วไปหมด” ผู้เล่นสองที่อยู่กลุ่มเดียวกันกล่าวอย่างหวาดระแวง

“เหอะๆ นั่นสิ คนอื่นๆ ก็ออกไปจากบริเวณนี้กันหมดแล้วด้วย” ผู้เล่นหนึ่งพูดจบ ก็รีบสังหารลัตว้อสุรที่เขาลู้ด้วย แล้วพากันออกไปจากบริเวณนั้นทันที

“เฮ้ย! ดูดิมันมันมังกรนี่นา!” ผู้เล่นคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น เมื่อหันไปเห็นหางไฟบินวนเวียนอยู่เหนือทุ่งกระทิง

“มังกรสีแดงสด มีหนามแหลมคมอยู่ที่ตัวร่างกาย แถมที่ปลายหางยัง

มีเปลวไฟลุกโชติช่วงอยู่ตลอดเวลา... ไม่ผิดแน่ นั่นคือแรรีมอนสเตอร์มังกร ลุกไฟแน่นอน!” ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าวขึ้นอย่างตื่นตะลึง ทำให้ทุกคนหันไปมอง เขากันเป็นตาเดียว ก็พบว่าเขาคือนักข่าวจากสมาคมนักข่าวและช่างเขียน นั่นเอง

“อะไรนะ นายว่านั่นเป็นแรรีมอนสเตอร์หรือ?” ผู้เล่นหลายคนที่ได้ยินคำพูดของผู้เล่นนักข่าวคนนั้น ต่างเริ่มสนใจจะกลับไปดูเหตุการณ์ กระทั่งตื่นกันมากกว่าที่จะวิ่งหนีกันบ้างแล้ว

“ไม่ผิดแน่! มันมีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่บริเวณภูเขาไฟที่ยังคุกรุ่นอยู่เท่านั้น ไม่เข้าใจเลยว่ามันมาโผล่ที่ทุ่งกระทิง ใกล้ชายแดนเมืองหลงซานได้อย่างไร!” ผู้เล่นนักข่าวคนนั้นกล่าวอย่างตกตะลึง พร้อมทั้งยกกล้องขึ้นถ่ายรูปทางไฟ ไปด้วย

“มันอาจจะหิวอยากกินอะไรแปลกๆ ที่แถวๆ ที่อยู่มันไม่มีก็ได้นะ” ผู้เล่นคนหนึ่งเสนอความคิดเห็นขึ้น

“เรื่องนั้นฉันไม่สนหรอก แต่ขอไปดูมันใกล้ๆ หน่อยดีกว่า บางทีอาจจะจับมันมาเป็นสัตว์เลี้ยงก็ได้นะ!” ผู้เล่นอีกคนกล่าวขึ้น พร้อมทั้งวิ่งกลับไป ยังบริเวณทุ่งกระทิงอีกครั้ง

เมื่อมีผู้นำ ก็ยอมมีผู้ตาม เหล่าผู้เล่นทั้งหลายที่อยู่บริเวณนั้นต่างวิ่งตามผู้เล่นคนแรกกลับไปยังทุ่งกระทิง โดยไม่สนใจว่าจะโดนกระทิงตีกในทุ่งนั้นไล่ชีวิตอีกหรือไม่ ตอนนี้องค์เขาสนใจแต่มังกรลุกไฟ ที่กำลังบินฉวัดเฉวียนไปมาบนท้องฟ้าเหนือทุ่งกระทิงเท่านั้น

“เหอะๆ ตามไปด้วยดีกว่า มีผู้เล่นเฮโลกันไปขนาดนี้ เราคงไม่ช่วยโดนกระทิงตีกไล่ชีวิตหรอก!” ผู้เล่นนักข่าวคนนั้นพูดจบ ก็วิ่งตามผู้เล่นคนอื่นๆ มุ่งหน้ากลับไปยังทุ่งกระทิงด้วยเช่นกัน

คิมหันต์วิ่งไปหลบบนต้นไม้ แล้วลงมือถ่ายรูปการต่อสู้ของคนอื่นๆ อย่างเมามัน เอเดนและวาเลนไทน์เข้าไปร่วมในการต่อสู้ เพราะเห็นว่า

เพื่อนๆ ต่างปักหลักสู้ ขางหลงถูกกดดันอย่างหนัก จนถอยห่างออกไปนอกวงเพียงคนเดียว แต่ความโชคร้ายของพวกเขายังไม่หมดแค่นั้น เมื่อทุกคนดันเกิดอาการชาขา แขนชา สะดุดก้อนหิน หรือหลบการโจมตีไม่พ้นอยู่ตลอดเวลาของการต่อสู้ สถานะของชุดเซตซิลคิบบั๊กก็ทำงานได้ไม่ได้อย่างที่ควรจะเป็น ทำให้ทุกคนต่างเหนื่อยหอบกับการต่อสู้ครั้งนี้เป็นอย่างมาก

“มันอะไรกันพะ อยู่ดีๆ แขนก็ชาขึ้นมาเสียเฉยๆ!” ถึงขยะเปียกๆ บ่นอุบอย่างอ่อนแรง

“นายแขนชาระะ ฉันทิ้งอยู่ดีๆ ก็สะดุด ใหม่ๆ ที่ไม่มีอะไรขวางอยู่สักหน่อย!” ดร่าโก้ตะโกนบอก ขณะยันตัวลุกขึ้นมาจากพื้น

“หมอบเร็ว!” ซิดฟรีดร้องบอกทุกคนเสียงดังลั่น เมื่อเห็นว่าเจ้าหางไฟมันผิดคิว ฟันไฟลงมายังกลุ่มของพวกตนแทนที่จะเป็นสัตว์อสูรกระต๊องก๊ากทั้งหลาย พร้อมทั้งใช้มือข้างที่ว่างกดหัวดอกท้อซึ่งกำลังร้ายเวทให้หมอบลงไปด้วย ทำให้ลูกบอลเพลิงในมือดอกท้อกระเด็นหลุดมือลอยละลิวไปยังร่างขางหลง ที่อยู่ห่างไปไม่กี่ทันทันที

“เฮ้ยย!” ขางหลงร้องลั่น แล้วกระโดดหลบบอลเพลิงไปได้อย่างเฉียดฉิว แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อพื้นที่เธอเหยียบดันยุบตัวลง ทำให้ขางหลงตกลงไปในหลุมที่เกิดจากการยุบตัวของพื้นดินอย่างรวดเร็ว

“นายท่าน!” คิทลีเนะร้องเรียกขางหลง พร้อมทั้งวิ่งเข้าไปหาอย่างเร่งรีบ ก็พบว่าขางหลงนอนแอ้งแม้งอยู่ในหลุมที่มีน้ำเจิ่งนองอยู่ภายใน และยังปลอดภัยดี

“ไม่เป็นไรคิทลีเนะ ฉันทปลอดภัยดี” ขางหลงร้องบอกคิทลีเนะที่ยืนคอยอยู่ตรงปากหลุมด้วยความเป็นกังวล

“ขอรับ!” คิทลีเนะตอบ แล้ววิ่งไปสกัดกระต๊องก๊ากตัวหนึ่ง ซึ่งทำท่าจะวิ่งมาทางหลุมที่ขางหลงตกลงไป

“โชคร้าย 24 ชั่วโมงระะ ว่าแต่หลุมนี้มันมาอยู่ในทุ่งนี้ได้ไงหว่า?” ขางหลงบ่น พลองมองสำรวจหลุมที่เธอตกลงมาอย่างถี่ถ้วน เธอพบว่าหลุม

นี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของลำธารใต้ดิน ซึ่งมีน้ำสะอาดไหลผ่านอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้ขุ่นเหมือนน้ำในบ่อหรือทะเลสาบ

“ว่าแต่ในน้ำมันมีดัจ... โอ้ย!” ขางหลงคลำหาทางที่จะใช้ปีนขึ้นไป เพราะมันไม่กว้างพอให้เธอใช้ปีนปีน แต่แล้วมือของเธอก็ไปเกี่ยวเข้ากับหนามบางอย่างจนเลือดซึม

“ผู้เล่นขางหลงได้รับคำสาปจากเห็ดทารก เป็นผลให้ร่างกายกลับกลายเป็นเด็กสามขวบ จนกว่าจะหายาแก้คำสาปได้ด้วยการทำภารกิจกับหมอบเทวดาเท่านั้น!” ลั่นเสียงจากระบบ ขางหลงถึงกับอ้าปากค้างในความโชคร้ายของตนเอง

และยังไม่ทันที่เธอจะหายตะลึง ขางหลงก็พบว่าร่างกายของเธอค่อยๆ หดเล็กลงอย่างรวดเร็ว จากน้ำที่สูงเท่าขาอ่อนของเธอ กลายเป็นสูงเกือบท่วมหัวภายในเวลาไม่ถึงนาที ขางหลงตกใจรีบใช้มือตะกุกน้ำพุงตัวให้ลอยขึ้น แต่แขนขาเล็กๆ ของเธอมีหรือจะสู้แรงน้ำได้ ทำให้ร่างกายของเธอถูกระแสน้ำพัดหายไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว

“คิทฉีเนะ!!” ขางหลงตะโกนเรียกคิทฉีเนะจนสุดเสียง แต่กลายเป็นว่าน้ำกลับทะลักเข้าปากและจมูก จนแทบหายใจไม่ออกแทน

“หือ? เหมือนได้ยินใครเรียกเลย” คิทฉีเนะหันซ้ายหันขวา แต่ก็ไม่พบว่ามิใครเรียกตนเอง จึงหันไปสู้กับสัตว์อสูรกระต๊องติดต่อกัน โดยไม่ได้เอะใจเลยว่าเจ้านายของตนได้ลอยตามน้ำในลำธารใต้ดินไปเสียแล้ว

‘เฮ้ยย อะไรกันวะเนี่ย!’ เดวีจิ้งกับฮิสะจิ้งกำลังออกอาการเซ็งสุดขีด เพราะร่างของพวกตนกลับมาไร้เลือดเนื้ออย่างรวดเร็ว จนไม่สามารถร่วมต่อสู้ด้วยได้อีกต่อไป ทั้งสองแหกปากร้องลั่น เมื่ออยู่ดีๆ ร่างของพวกเขาก็ปลิวละลือไปกับสายลมโดยไม่รู้สาเหตุ และเนื่องจากทั้งสองล่องหนอยู่ จึงไม่มีใครสังเกตเห็นได้เลย

“แฉึกๆๆ” ขางหลงสลัดน้ำจนใบหน้าแดงก่ำ เมื่อตนเองถูกระแส

น้ำพัดพามาจนถึงบึงน้ำแห่งหนึ่ง ที่น้ำไม่ลึกมากนัก และดูเหมือนจะเป็นสถานที่ที่ท่องเที่ยวยอดนิยมเสียด้วย เพราะมีผู้เล่นมากมายจับกลุ่มกันปูเสื่อทานอาหารอยู่บริเวณนั้นกันเป็นจำนวนมาก ชางหลงตะเกียกตะกายมาจนถึงฝั่งได้ในที่สุด เธอหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อนอยู่ตรงนั้น เร็วแรงจะลุกเดินต่อแทบไม่มี

“อู๊ยเด็ก น่ารักจังเลย ผู้หญิงหรือผู้ชายจะเนีย!” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องทัก ทำให้ชางหลงเงยหน้าขึ้นไปมอง

“ตายแล้ว คุณติดน้ำมาใช่ไหมเนีย มามาให้พี่ๆ ช่วยนะจ๊ะ” ผู้เล่นหญิงอีกคนที่เห็นเพื่อนกันตรงเข้ามาอ้อมชางหลงทันที โดยไม่รอให้เธออนุญาตเลย

“ปอยนะ อย่ามาแตะต้องฉันนะ” ชางหลงร้องลั่น พร้อมกับปิดมือผู้เล่นหญิงคนนั้นออกไปอย่างไม่ไยดี แต่แทนที่เจ้าหล่อนจะโกรธ กลับมองชางหลงด้วยสายตาหลงแบบสุดๆ เพราะเสียงแหลมเล็กแบบเด็กๆ และท่าทางหยิ่งๆ ของชางหลงมัน ช่างน่ารักเสียเหลือเกินในสายตาพวกเธอ

“กรี๊ด! น่ารักที่สุด” ผู้เล่นสาวๆ ในกลุ่มซึ่งคิดว่ามีไม่ต่ำกว่าสิบคน ร้องกรี๊ดเสียงดังลั่น แล้วแย่งกันเข้ามาอ้อมชางหลงทันที เด็กน้อยชางหลงเห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งหนี แต่ก็ไปชนเข้ากับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งวิ่งมาทางนี้พอดี

“โอย!” ชางหลงร้องลั่น ร่างเล็กๆ ล้มลงกันกระแทกกับพื้นเต็มเปา คนที่วิ่งชนเธอก็มองมอง ก่อนจะย่อตัวลงมาเผชิญหน้ากับเธอ พร้อมทั้งขมวดคิ้วถามว่า

“นี่เจ้าหนูวิ่งยังไงไม่มองทางเลย ฉันกำลังรีบๆ อยู่นะ ได้ยินไหมเสียงสาวๆ ร้องลั่นกันออกขนาดนั้นนะ”

“นายก็อย่ามอมองทางเหมือนกันแหละ อย่าต้องมาโทษกันเขยนะ!” ชางหลงทำตาขวางตอบกลับไป แต่ก็ต้องตกใจที่คำพูดของตนเอง ฟังดูน่าขันลึนดี ทั้งเล็กแหลม และยานคางอีกต่างหาก

“โหตัวแค่นี้กล้าเถียงผู้ใหญ่เรอะ พ่อแม่มาอยู่ที่ไหนหะ จะจับมาสั่งสอนเสียให้เช็ด!” ชายคนนั้นว่า ท่าทางตะลึงอยู่ไม่น้อยที่เด็กสามขวบพูด

มากถึงขนาดนี้

“โหลกพี เต๋ยวนี้้อัพเกรตมาหาเรื่องเด็กแทนแล้วหรือครับ?” ลูกน้องของชายคนนั้นกล่าวขึ้นอย่างทิ้งๆ

“ไอ้แกมามีินเซ่ออะไรตรงนี้ รีบไปดูสิว่าน้องๆ เขาร้องโวยวายกันเรื่องอะไร!” ชายที่ถูกเรียกว่าลูกพีดู พร้อมทั้งอ้อมข้างหลังขึ้นมาด้วย

“ปอยนะ ฉันทายไปกะนายหยอก!” ขางหลงร้องลั่นเมื่อถูกอ้อมขึ้นมา เด็กน้อยพยายามดิ้นเพื่อให้หลุดจากมือของชายหนุ่ม ทว่าร่างกายเล็กๆ ก็มีแรงเพียงแค่แฉะนิ้วก็อัยชายหนุ่มออกมาได้ชนิดนิ่งเท่านั้น

“ใครที่กล้ามาหาเรื่องท่านโอโรออนคนนี้ต้องได้รับโทษ แม้จะเป็นเด็กน้อยน่ารักอย่างนายก็ไม่มียกเว้น! ฮีฮีฮี” โอโรออนหัวเราะรำ แล้วเดินตามปลาเก๋นึ่งมะนาวที่ทำท่าเซ็งสุดๆ ไป

“ฮือออ คิทฉีเนะ เดวีจาง ฮิสะจางอยู่ไหนกานน่า...” ขางหลงบ่นเสียงเบา เพราะไม่อาจขัดขืนโอโรออนได้ เนื่องจากร่างของเธอเป็นเพียงเด็กสามขวบเท่านั้นเอง

บทที่ 89 : พี่เลี้ยงเด็ก

กว่าที่กลุ่มของซิคฟรีดจะรู้ว่าช่างหลงหายตัวไป ก็เมื่อตอนที่ทุกคนสังหารสัตว์อสูรกระทิงถึกจนหมด ท่ามกลางเสียงเชียร์ดังลั่นของกลุ่มผู้ชม ที่ต่างก็หวังว่าจะได้เข้ามาดูเจ้าหางไฟใกล้ๆ แต่พวกเขาก็ต้องผิดหวังเมื่อได้รู้ว่ามันมีผู้ครอบครองเสียแล้ว แถมนยังเป็นสมาชิกระดับสูงของกิลด์เพนดราอีกด้วย ส่วนหูลูไม่มีใครได้เห็นเพราะช่างหลงหนีมันไปตั้งแต่ก่อนออกมาจากดินแดนแห่งคนตายแล้ว พวกเขาจึงเอ็กกันเข้าไปเก็บของที่พวกซิคฟรีดเหลือเอาไว้กันอย่างสนุกสนาน ส่วนนายนักข่าวที่คิดว่าจะเข้ามาขอสัมภาษณ์ก็ต้องชะงักไป เมื่อเห็นคิมหันต์ยืนอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย

“หมอนั้นสะพายกล้องด้วย แสดงว่าเป็นนักข่าวสินะ ไม่รู้ว่าเป็นคนของสมาคมเราหรือเปล่า แต่ก็น่าจะใช้นะเพราะคนที่ได้อาชีพนี้ส่วนใหญ่เป็นเพราะได้สมาคมเราช่วยทั้งนั้น จันขานี้ก็ยกให้หมอนั้นไปละกัน” นักข่าวจากสมาคมนักข่าว และช่างเขียนยืนซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจเดินจากไป เพราะคิดว่าคิมหันต์เป็นคนของสมาคมเหมือนกัน

“อ้าวช่างหลงหายไปไหนนะคิทลีเนะ?” โอเลี้ยงกล่าวถามขึ้น เมื่อทุกคนมานั่งพักรวมกันหมด ยกเว้นช่างหลงเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไม่ว่าจะมอง

ไปทางไหน ก็ไร้เงาของเธอโดยสิ้นเชิง

“เฮ้ นายท่านยังไม่ขึ้นมาจากหลุมนั่นอีกหรือเนี่ย!” คิทสีนะพูดพร้อมทั้งเดินไปดูหลุมที่ซางหลงตกลงไปอย่างร้อนรน

“ท่านซางหลงไปได้ยังไงกัน แล้วหลุมนี้มาจากไหนล่ะเนี่ย?” ดอกท้อถามขึ้นด้วยความสงสัย พลางชะเง้อลงไปในหลุมมืดซึ่งมีเสียงน้ำไหลอยู่ตลอดเวลาด้วยสีหน้าหวาดๆ

“มาจากบอลเพลิงของเจ้านั้นแหละขอรับ” คิทสีนะตอบ พร้อมทั้งชะงักลงไปในหลุมนั้น ก็พบเพียงดาบแห่งจอมราชันย์ตกอยู่ที่ก้นลำธารเท่านั้น

“นี่นายโทษฉันระอะ!” ดอกท้อทำเสียงแหลมใสคิทสีนะ ซึ่งไม่ได้สนใจเธอเลยแม้แต่น้อย มันกระโดดลงไปในหลุมเพื่อเก็บดาบแห่งจอมราชันย์ และสำรวจดูลำธารนั้นด้วยความรู้สึกเป็นกังวล

“คิทสีนะคงไม่ตั้งใจรอก่อนาน้องดอกท้อ” ถังขยะเปียกปิดฝาพูดแก้ตัวให้คิทสีนะ ที่หายไปไหนในหลุมนั้นเรียบร้อยแล้ว

“แล้วหลุมนี้มันมาได้ไงล่ะคะพี่ถึง?” ดอกท้อหันไปถามถังขยะเปียกฯ แทน

“คงเพราะข้างใต้ที่นี่มันมีลำธารใต้ดิน พอเจอเข้ากับแรงระเบิดของบอลเพลิงของเธอ มันก็เลยเกิดการยุบตัวไงล่ะ” ซิดฟรีดว่า พร้อมกับทำท่าจะตามคิทสีนะลงไปสำรวจบ้าง ก็พอดีกับที่คิทสีนะเดินกลับมาเสียก่อน

“เป็นไงบ้างคิทสีนะ เจอซางไหม?” วาเลนไทน์ก่ถาม

“ไม่ขอรับ แถมข้างหน้านั้นเป็นเหมือนน้ำตกเสียด้วย ไม่รู้ว่านายท่านจะตกลงไปหรือเปล่า” คิทสีนะตอบหลังจากกระโดดลอยตัวขึ้นมาจากหลุม ลึกห้าเมตรได้อย่างง่ายดาย

“ลองโทรศัพท์หาดีไหม อ้าว? ทำไมหลังชื่อของซางหลงถึงมีเครื่องหมายอะไรเอ่ย (?) ขึ้นมาละตั้งสามอัน” ดร่าก๊วยกนาฟิกาขึ้นมาจะโทรหาซางหลง ต้องแปลกใจกับเครื่องหมายปริศนีสี่หลังชื่อของซางหลงเป็นอย่าง

มาก ทุกคนเมื่อได้ยินตราไก่พูดเช่นนั้น ก็ลองยกนาฬิกาขึ้นมากอดดูบ้าง เช่นกัน

“ติดต๋อไปก็ไม่ได้ด้วย!” ซิคพรีดว่า

“สงสัยน้องซางหลงคงติดสถานะอะไรอยู่แน่เลย ถึงมีเครื่องหมายนี้อยู่ข้างหลังชื่อ” โอเลี้ยงออกความเห็น

“คงไม่ใช่สถานะโคมาทรอกนะ!” เอเดนกล่าวขึ้นด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ไม่น่าใช่ซะ เพราะตอนที่ซางติดสถานะโคมาคราวที่แล้ว สัญลักษณ์มันเป็นรูปหัวกะโหลกกะพริบสีแดงสลับกับดำนะ” วาเลนไทน์แย้ง

“ความโชคร้ายของนายท่านดูเหมือนจะหนักกว่าของพวกเรา... เฮ้ย!”

คิมหันต์ร้องลั่นเมื่อรู้สึกว่่าพื้นที่ยืนอยู่มันหายไปอย่างรวดเร็ว และทุกคนต่างตกลงไปในหลุม ซึ่งเกิดจากการยุบตัวของดิน เพราะมีน้ำหนักมากกดทับอยู่มากเกินไป

“กรี๊ด นายคิมหันต์ลงไปจากตัวฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ!” ดอกท้อร้องลั่นเมื่อพบว่าคิมหันต์นอนแอ้งแม้งอยู่บนตัวเธอ ซึ่งนอนทับร่างชายหนุ่มอีกหลายคน ทำเอาคิมหันต์ล้มลุกคลุกคลานตกลงไปในน้ำด้วยความตกใจ

“เธอก็รีบๆ ลุกไปด้วยเซ่ มันหนักนะ อู๊บ แฉ็กๆๆ” ตราไก่ที่อยู่รอดสุดท้ายตะโกนบอกได้แค่นั้น กระแสน้ำที่ค่อนข้างเชี่ยวกรากก็ซัดเข้าปากคำใหญ่ทันที

“ข้าจะลองติดต่อทางจิตกับนายดูนะขอรับ!” คิทลีเนะผู้สามารถกระโดดหนีได้ทันก่อนพื้นดินจะยุบตัว กล่าวกับวาเลนไทน์ และเอเดนซึ่งกระโดดหลบได้ทันอย่างเฉียดฉิวเช่นกัน จากนั้นมันก็เดินไปนั่งใต้ต้นไม้ใหญ่เพื่อทำสมาธิเตรียมส่งกระแสจิตหาผู้เป็นนายทันที

ซางหลงในร่างเด็กสามขวบกำลังแข็งสุดๆ ไม่แพ้โอโรออน เพราะถูกสาว ๆ รุมเอาใจจนโอโรออนกลายเป็นหมาหัวเน่า และเธอเองก็ไม่สามารถจะขยับเขยื้อนไปไหนได้เลย แถมที่ซางเวยังมีปลอกดาบแห่งจอมราชันย์ซึ่ง

ยาวเป็นเมตรติดมาด้วย ทำให้เดินไปไหนมาไหนได้ค่อนข้างลำบาก

“อ้าम्म อ้าปากสิจะน้องชาง เดี่ยวพี่สาวจะป้อนให้น้า” ผู้เล่นหญิงในกลุ่มของไอโรออนกล่าวขึ้น พร้อมทั้งยื่นขนมเพื่อนจะป้อนให้กับชางหลงที่นั่งท่าตาวางเพราะถูกขัดใจ

“ฉันจะไปแแล้ว!” ชางหลงกล่าวเสียงดัง พร้อมทั้งลุกขึ้นยืน

“จะไปไหนกันจ๊ะ นี่มันเย็นมากแล้วนะ แถมไม่มีใครมาตามหาน้องชางเลย อยู่กับพวกพี่ต่ออีกเถอะนะ” ผู้เล่นหญิงนามว่าฟางแก้วรั้งมือชางหลงไว้ พร้อมทั้งแอบอมยิ้มในความน่ารักของเธอ

“ฉันดูแลตัวเองได้นะ!” ชางหลงว่า พร้อมทั้งสะบัดมือฟางแก้วออกไป

“คิกๆ แค่จะสะบัดมือพี่ให้หลุดยังทำไม่ได้ แล้วบอกว่าดูแลตัวเองได้ นี่มันไม่เวอร์ไปหน่อยหรือจ๊ะ เอ้ามานี่เลย อยู่กับพวกพี่นี่แหละปลอดภัยหายห่วง!” ฟางแก้วว่า พร้อมทั้งดึงชางหลงลงมาจับบนตักของเธออย่างเบามือ

“อื้อหือไอเด็คนั้น แย่งความสนใจสาวๆ ไปจากเราหมดเลย...” ไอโรออนที่นั่งดูอยู่ไม่ไกลกล่าวขึ้นด้วยความรู้สึกขุ่นเคือง ชายหนุ่มลงทุนพาสาวๆ มาเที่ยวที่นี่ เพื่อพิชิตใจสาวนางหนึ่ง แต่ดันโดนเด็กน้อยที่โผล่มาจากไหนไม่รู้แย่งความสนใจของสาวๆ ไปจากเขาจนหมด

“แค่เด็กเองนำ ลูกพี่จะไปอิจฉามันทำไม ผมว่าลูกพี่ลองทำเป็นสุภาพบุรุษรักเด็กดูสิ รับรองว่าสาวๆ ต้องตกหลุมรักลูกพี่จนหัวปักหัวปำแน่ๆ” ปลาเก๋นั่งมะนาวที่นั่งอยู่ข้างๆ เสนอความเห็น

“หือ? พุดจริงหรือเปล่านะ” ไอโรออนหันไปถามด้วยความสนใจ

“จริงสิครับ เด็ก และสัตว์เลี้ยงน่ารักๆ เป็นตัวดึงดูดสาวๆ ชั้นเยี่ยมเลยนะจะบอกให้” ปลาเก๋นั่งมะนาวตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“หือหือ ดีละ ฉันฉันจะใช้เจ้าหนูนั้นให้เป็นประโยชน์ ในการจีบน้องฟางแก้วก็แล้วกัน!” ไอโรออนพุดจบ ก็ลุกขึ้นเดินเข้าไปร่วมวงกับสาวๆ ทันที

“หยุดน้าาา!” ชางหลงร้องลั่น พยายามดันหน้าหญิงสาวที่โน้มลงมา จะหอมแก้มเธอเอาไว้เต็มที่ ทำเอาสาวๆ ยิ่งรู้สึกสนุกกับการแก๊งชางหลง

มากขึ้นไปอีก

“สาวๆ ทำอะไรกันอยู่ครับ?” เสียงของโอโรออนทำให้สาวๆ ต่างหันไปมองเขากันเป็นตาเดียว ชางหลงจึงใช้โอกาสนี้วิ่งหนีออกมาจากกลุ่มสาวๆ ทันที

“ว้ายพี่โอโรออนจับน้องชางเอาไว้ทีละ!” สาวๆ ต่างตกใจที่เห็นชางหลงวิ่งหนีไป จึงร้องบอกให้โอโรออนช่วยจับตัวเอาไว้ให้

“จับได้แล้ว โอ้ยยย!” โอโรออนร้องลั่นเมื่อมือที่จับร่างชางหลงไว้โดนจับเข้าไปเต็มเขี้ยว

“ฉม!” ชางหลงเยาะเย้ย ก่อนจะออกวิ่งต่อไป แต่ก็โดนปลาเก๋านิ่งมะนาวรวบตัวขึ้นมาอุ้มเอาไว้จนได้

“ตัวแค่นี้ ร้ายไม่เบาเลยนะ!” ปลาเก๋านิ่งมะนาวว่า พร้อมทั้งอุ้มชางหลง ที่หึ่งเตะหึ่งถีบไปหากกลุ่มสาวๆ

“โอ้ น้องชาง ทำไมจะต้องไปให้ได้ละ ตัวก็แค่นี้เอง รังหนีพวกพี่ให้พ้นยังไม่ได้เลย ซีนออกไปเดินทางคนเดียว โคนสัตว์หรือสูรราบไปกินพอดี” ฟางแก้วกล่าวน้ำเสียงสลด พร้อมทั้งเดินเข้าไปอุ้มชางหลงมาจากปลาเก๋านิ่งมะนาว โดยไม่มีใครสนใจโอโรออนเลยแม้แต่น้อย

“ฮืม ไร้เด็กแสบ!” โอโรออนกล่าวคาตโทษเสียงเบา แล้วเดินเข้าไปรวมกลุ่มกับหญิงสาวด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทำเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น (ไม่ได้แหกปากร้องเสียงหลงเพราะโดนเด็กกัด)

“อ้าวพี่โอโรออนเป็นยังงัยบ้างคะ เมื่อกี้โดนน้องชางกัดจนเขี้ยวเลยนี่นา” ฟางแก้วหันไปถามเขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“โอ้ย แค่มดกัดเองจะ ว่าแต่ยังไม่มิดเท่าไรเลย เราไปล่าสัตว์หรือสูรแถวนี้เล่นกันดีไหม?” โอโรออนกล่าวชวน ซึ่งสาวๆ ก็ดูเหมือนจะเห็นด้วย เพราะระดับของพวกเธอยังถือว่าต่ำมาก สำหรับผู้เล่นที่มาผจญภัยอยู่ในเกาะใหญ่หนึ่งในสี่

“ก็ดีค่ะ! งั้นขอพวกเราเตรียมตัวกันสักครู่ละคะ ผ่ากน้องชางด้วยค่ะ!”

ฟางแก่วว่า พร้อมทั้งส่งช่างหลงที่ทำหน้าเปื้อโลกแบบสุดๆ ไปให้โอโรอนก่อนจะเดินไปจัดเตรียมผลึกต่างๆ ในกระเป๋าไว้ให้พร้อม

“ที คราวนี้แกได้ร้องหาแม่แน่เจ้าหนู บังอาจมากัดโอโรอนสุดหล่อคนนี้ได้!” โอโรอนกระซิบเสียงเบากับช่างหลง ที่ทำหน้าที่ไม่ทุกซึ้งกับการข่มขู่ครั้งนี้เลยแม้แต่หน่อย

“ແ້วจะได้อยู่กัน!” ช่างหลงยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์กลับไปให้ โอโรอนถึงกับอึ้ง พลังคิดในใจว่าไอ้เด็กนี่มันเป็นเด็กสามขวบจริงๆ นะหรือ

ณ ทุงกว้างไม่ห่างจากบริเวณบึงน้ำที่พวกโอโรอนพักผ่อนกันอยู่มากนัก สาวๆ ต่างกำลังตั้งใจล่าสัตว์อสูรเพื่อเลื่อนระดับกันอย่างเต็มที่ โอโรอนที่คิดจะแกล้งช่างหลงเห็นเธอนั่งนิ่งมาตั้งแต่เมื่อครู่ ก็เกิดอาการใจอ่อนแกล้งไม่ลงขึ้นมา เพราะช่างหลงเวลาอยู่เฉยๆ เป็นเด็กดีก็น่ารักไม่เบาเช่นกัน หารู้ไม่ว่าเธอกำลังสื่อสารทางจิตกับคิทลีเนะอยู่

‘นายท่านปลอดภัยดีสินะขอรับ’ คิทลีเนะกล่าวถามด้วยความโล่งอกเมื่อช่างหลงตอบกลับมา

‘อือฮิ แต่ฉันมีปานหาหาย นายยิบมายับฉันทีจึ’ ช่างหลงตอบกลับไป ทั้งที่เป็นการสื่อสารทางจิต คำพูดของเธอก็ยังเป็นเด็กอยู่ดี

‘ส...เสียงของนายท่าน ทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะขอรับ?’ คิทลีเนะถามขึ้นด้วยความตกใจ

‘ฉันโดนคำฉาบ เยือกกลายเป็นเด็กฉวมขบอะ’ ช่างหลงตอบอย่างแข็งๆ

‘กลายเป็นเด็กสามขวบหรือขอรับ?’ คิทลีเนะถามน้ำเสียงตกใจอยู่ไม่น้อย

‘ไซจึ! นายยิบมารับชานไวๆ น้า ฉันมาย่อยากอยู่กะคนพวกนี้ແ້ว!’ ช่างหลงว่า

‘แล้วเดี๋ยงกับฮิสะจ้งล่ะขอรับ พวกเขาไม่น่าจะอยู่ห่างจากนายท่าน

ได้เกินห้าสิบเมตรนี่นา?’ คิทลีเนะถามขึ้นด้วยความสงสัย

‘ม่ายเห็นแยอะ เตี่ยวจายองเฮียกดู แต่ยังงิๆ นายก็อต้องมายับฉันไวๆ นะ! เพราะยังงิๆ จอคนนั้นก็อเป็นผีนี่นา ไม่สามารถคุมคองฉันที่เป็นแบบนี้ได้หยอก’ ขางหลงตอบ แต่บางคำก็พูดได้ไม่ชัด เหมือนกับเด็กในวัยนี้ที่เพิ่งหัดพูด แถมยังฟังยากเป็นที่สุดไปเช่นเดิม

‘รับทราบขอรับ ข้าจะรีบตามไปอยู่รับใช้นายท่านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากตำแหน่งที่ข้าจับจิตของท่านได้ อาจจะต้องใช้เวลาหน่อยนะขอรับ แต่ข้าจะเร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน หากมีเหตุฉุกเฉินอะไร นายท่านก็เรียกหูลู่ออกมาณะขอรับ ถึงยังงิมันก็เป็นสัตว์เลี้ยงของนายท่าน มันคงไม่หยิ่งจนไม่ยอมช่วยนายท่านที่กำลังลำบากอยู่หรือขอรับ’ คิทลีเนะพูดเป็นชุดๆ ด้วยความเป็นห่วง กลัวว่าขางหลงในร่างเด็กสามขวบจะพลาดทำเสียที่ผู้เล่นนิสัยไม่ดี หรือสัตว์อสูรเข้า

‘อู้แอ่วน่า นายยิบมาเยี้ยวๆ แอ้วกัน ตอนนี่ฉันขอไปแก้แค้นหมอนั่นก่อนละ’ ขางหลงพูดจบเธอก็ลืมตาขึ้น เห็นโอโรออนจ้องมองมาพอดี แต่เธอก็ทำเป็นไม่สนใจ แล้วเดินหายเข้าไปในทุ่งหญ้าสูงท่วมหัวตัวเองทันที

‘เดวีจาง~ ฮิสะจาง~’ ขางหลงร้องเรียกเสียงเบา เมื่อเดินมาได้ระยะหนึ่ง

‘ใครเรียกพะ เสียงยานคางฟังดูน่าขนลุกชะมัด!’ เดวีจิงอุทานออกมาด้วยความตกใจ เมื่ออยู่ดีๆ ก็มีเสียงเล็กๆ ยานคางร้องเรียกในทุ่งหญ้าห่างไกลที่เขาไม่รู้จัก

‘ลองตามเสียงนั้นไปดีไหมเดวีจิง บางทีคนที่เรียกอาจเป็นนายท่านก็ได้ เพราะเราอยู่ห่างนางได้ไม่เกิน 50 เมตรนี่นา’ ฮิสะจิงออกความเห็นโดยไม่ได้รับรู้สึกหวาดกลัวหรือระแวงสงสัยเสียงเล็กๆ ที่เรียกหาพวกเขาอยู่เลย

สองฟีดัดลนใจตามหาเสียงเล็กๆ ที่ร้องเรียกพวกเขาไป หวังว่าจะได้คำตอบกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดกับเจ้าของเสียงนั้น แต่แล้วพวกเขาก็ต้องแปลกใจ เมื่อพบว่าคนที่เรียกหาพวกตนเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้นเอง

‘เจ้าเรียกพวกเราอะ!’ เดวีจิ้งที่กำลังล่องหนอยู่กล่าวถามขึ้น

‘อือฮี้ ถ้ามายช่วยฉัน แยกจามีใครอีกอะ’ ขางหลงตอบ

‘จ...เจ้ามองเห็นพวกเรา?’ ฮิสะจิ้งถามขึ้นด้วยความตกใจ เพราะมีแต่ผู้ที่มีอาชีพร่วมเกี่ยวกับวิญญาณเท่านั้น จึงจะสามารถมองเห็นวิญญาณที่ล่องหนอยู่ได้

‘เจ้าเองแหละที่ทำให้พวกเราหลุดออกมาจากรัศมีหาลิบเมตรของผู้ที่ครอบครองเราได้?’ เดวีจิ้งมองเด็กน้อยตรงหน้าอย่างพิจารณา เขารู้สึกคุ้นตาเธออย่างประหลาด ถึงขนาดเผลอคิดไปว่าเด็กน้อยคนนี่คือขางหลงเวอร์ชันจิ๋ว

‘เจ้ง่าน่า! ก้อฉันนี่ไง ผู้ครอบครองพวกนายอะ’ ขางหลงพ่นลมหายใจออกจากจมูกอย่างเซ็งๆ แม้แต่เดวีจิ้งยังจำเธอไม่ได้ แล้วคิดสิเนะล่ะจะจำได้ไหม ยิ่งเมื่อเห็นสีหน้าไม่เชื่อของผีทั้งสองตน เธอจึงควักเอาป้ายวิญญาณในกระเป๋าออกมาให้ดู ทำเอาเดวีจิ้งและฮิสะจิ้งตะลึงตาค้าง มองขางหลงอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

‘มันเกิดอะไรขึ้นกับท่านหรือขางหลง ทำไมถึงกลายเป็นเด็กไปแบบนี้ล่ะ?’ ฮิสะจิ้งกล่าวถาม ทำทางขบใจไม่น้อย ถึงขนาดอยากจะลองอุ้มขางหลงในร่างนี้ดูสักครั้งด้วยซ้ำ

‘เอื่อนั้นช่างมันก่อนเหอะ พวกนายช่วยไปตอนฉันทาฉุนมาทางนี้เยอะๆ เยยนะ’ ขางหลงออกคำสั่ง

‘เฮ้ๆ ตัวแค่นี้สู้กับสัตว์สูรตัวเดียวก็ไม่รอดแล้วมั้ง ยังจะให้ไปตอนมาเป็นฝูงทำไมกัน?’ เดวีจิ้งถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

‘พวกนายเห็นคนที่แอบดูฉันอยู่ไหม ฉันอยากจาตอบแทนหมอนั้นให้ฉฉฉฉฉฉหน่อย ข้าไรฮิสะจาง!’ ขางหลงตอบ แต่แล้วก็หันไปมองค้อนวิญญาณขามูโรหนุมวงใหญ่ เพราะเขาตื่นหลุดข่าววิธีการพูดแบบเด็กๆ ของเธอออกมาอย่างไม่มีเกรงใจ

‘ฮ่าฮ่าฮ่า ขางหลง ท่านในตอนนี้น่ารักซะมดรู้ตัวไหม’ ฮิสะจิ้งพูด

กลัวหัวเราะ

‘หยุดหัวเราะนะฮิสะจัง!’ ขางหลงทำเสียงดุ แต่ฮิสะจิ้งกลับหัวเราะหนักยิ่งกว่าเดิม

‘เอาน่า เรื่องต๋อนสัตว์อสูรไม่มีปัญหา เจ้าไปหาที่เหมาะๆ เตรียมดูเรื่องสนุกๆ ต่อจากนี้ไปได้เลย!’ เดวีจิ้งห้ามทัพขางหลงที่กำลังทำท่าจะวินแตก เขามองออกไปรอบตัว เห็นโอโรออนแอบดูขางหลงด้วยสีหน้าสงสัยอยู่ จากนั้นก็พาฮิสะจิ้งออกไปพ้นจากรัศมีสายตาของโอโรออน ก่อนจะปรากฏร่างขึ้น เพื่อไปไล่ต๋อนสัตว์อสูรตามที่ขางหลงสั่ง

ขางหลงยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ ก่อนจะเดินฮัมเพลงอย่างสบายใจหายไปในช่วงหญ้า ปล่อยให้โอโรออนงงว่าขางหลงมายืนทำอะไรคนเดียวตรงนี้ตั้งนานสองนาน แถมยังยิ้มออกมาอย่างแจ่มใสอีกด้วย ซึ่งมันทำให้เขาสงสัยหนักขึ้นไปอีก แล้วอดที่จะเดินตามขางหลงต่อไปไม่ได้ โดยไม่รู้เลยว่าเจ้าเด็กสามขวบตรงหน้า ได้เตรียมของขวัญชิ้นใหญ่เอาไว้ให้เขาแล้ว